

La impossibilitat de la tragèdia moderna

En el treball hem mostrat que, tot i que anomenem tragèdies a algunes obres modernes, la tragèdia, com a gènere en sentit potent, només es dona a Grècia. Això és degut al fet que el fenomen grec de la tragèdia és indestriable de la seva pertinença a la seqüència dels tres gèneres grecs – èpica, lírica i tragèdia- que lluny de ser un procés exclusivament literari, conforma tot el moviment del ser grec.

Per defensar aquesta tesi, hem tractat diferents vies de recerca. Primerament, comentant diferents obres clàssiques hem tractat d'exposar la teoria dels gèneres de Hölderlin. Començant pel primer gènere, l'èpica, hem comentat la *Ilíada* que funciona de sorgiment del ser grec; després per a la lírica hem revisat l'obra de Píndar, que serveix d'explicitació d'aquest ser que sorgeix en l'èpica; i, finalment, hem vist *Antígona*, tragèdia on es mostra una tensió intrínseca entre la compareixença d'uns concrets i l'explicitació d'aquesta, que comporta un trencament.

Com a segona via hem estudiat l'intent de Hölderlin, *la Mort d'Empèdocles*, de produir una tragèdia, i en la impossibilitat de finalització d'aquesta, hem construït el nostre argument.

Finalment, hem vist que la modernitat només es pot entendre des de la pèrdua i apuntem que sorprenentment, si hi ha un gènere grec que exposi un cert paral·lelisme estructural amb aquestes preteses tragèdies modernes seria la comèdia, ja que en ella ja hi ha una certa distància i reconeixement d'aquest esdevenir-se i que és Grècia i el conseqüent habitar en la pèrdua.

Carles Ortega Rodríguez
Tutor: Jordi Gómez Ubierno

